

Daha önce yıllarca ve ısrarla, AKP'nin haklı ve hayırlı bir çizgide olduğunu sanan, Talabani ve Barzani'yle işbirliğini savunan Hüsnü Mahalli, sonunda gerçekleri fark etmişti:

"Devletin arşivinde Amerikalıların 1991'den itibaren Kuzey Irak'taki PKK'lularla ilişkileri, Kandil ve Güneydoğu dağlarında PKK'lılara silah ve askeri malzeme attığına dair yine çok bilgi ve belge var. Son PKK itirafçısı ise Amerikalı subayların Kandil'de PKK yöneticileri ile nasıl görüşüğünü anlatmıştı.

1991'de 36. Paralel'in kuzeyini korumak için İncirlik Üssü'ne gelen ve Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasına katkıda bulunan Çekiç Güç'ün yerini şimdi Amerikan işgal güçleri almıştır. 1999'da Öcalan'ı Kenya'dan kaçırarak bildik koşullarla Türkiye'ye teslim eden ABD aslında o sıralar bağımsız Kürt devletini amaçladığının işaretini vermişti. Çünkü ABD, müttefiği Barzani ve Talabani'ye o aşamada Öcalan gibi bir rakip istemiyordu. Çünkü ABD o aşamada Türkiye'yi çantada keklik görüyor ve Kuzey Irak'ta kurmayı amaçladığı Kürt devletinin hesaplarını kolayca yapıyor ve bunu saklamıyordu.

1 Mart tezkeresi ise tüm bu hesapları ters yüz etti. ABD, Türkiye'ye yollayıp burada yerleştirmeyi amaçladığı 60-70 bin askerini gönderemedi ve Türkiye üzerinden bölge hesaplarını yeniden gözden geçirmeye başladı.

4 Temmuz 2003'te 11 Türk askerinin kafasına geçirilen çuvalar aslında böyle bir yönelişin ilk işaretiydi. 5 Kasım 2007'de Başbakan Erdoğan'ın Bush ile görüşmesi Amerika'nın çıkarlarını sağladığı sürece Washington'un (ve Avrupa ülkelerinin) Türkiye ve Kürt konusundaki stratejik yaklaşımında asla bir değişiklik yaratmayacaktır. Onların bu konudaki yaklaşımında hep Sevr'in izlerini bulabilirsiniz ve taktiksel farklılıklar gösterse de bu asla değişmeyecektir.

Dönelim Ross Wilson'un yemeğine ve görüşmelerine. Dediğim gibi bu ilk kez yapılmıyor. Bu tür yemekleri, görüşmeleri ve Güneydoğu turlarını yalnız ABD'liler yapmıyor. Avrupalı diplomatlar ve AB'den gelen tüm 'inceleme' heyetleri yapıyor.

Hem de yıllarca.

ABD ve AB'li yetkililer aynı şeyi yıllardır Kuzey Irak'ta da yapıyor. Mümtaz Soysal bakanlığı döneminde bu heyetlerin Güneydoğu turlarına ve Kuzey Irak geçişlerine kısıtlama getirmişti. (Refah-Yol bunları büyük ölçüde engellemişti) Çünkü Sayın Soysal bu heyetlerin 'ne tür haltlar' peşinde olduklarını o zaman anlamıştı.

Yine dönelim Wilson'un yemeğine.

Sayın Büyükelçi kendinden öncekiler gibi Türkiye'nin içişlerine karışmaktan vazgeçmiyordu. Eric Edelman da 15 Mart 2005'te Radikal'a verdiği demeçte Cumhurbaşkanı Sayın Sezer'in Şam'a gitmemesi gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitmişti ve bu demecinden dolayı büyük tepki toplayarak sonunda Ankara'yı terk etmek zorunda kalıyordu.

Hala bazı manda kafalılar ve kiralık yazarlar anlaşılmaz bir şekilde Wilson'un bu davranışını olumlu göstermeye özel çaba harcıyordu.

Çünkü bu sözde aydınlar her zaman olduğu gibi yine olayı tek boyutlu ve kendi kişisel çıkarları çerçevesinde görüyordu.

Oysa olay büyük bir ciddiyet arz ediyordu:

Çünkü Wilson ve Senatör Shays, Ankara'da görüşmelerde bulunurken iki Kongre üyesi Erbil'de Kürt yönetiminin tüm yetkilileri ile görüşüyor ve onlara Amerikan desteğini yineliyordu.

Hemen peşinden de ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Negroponte, Erbil ve Bağdat'a varıyor, benzer mesajları vurguluyordu.

Aynı günlerde BM; ABD'nin talimatı ile Erbil'de resmen bir ofis açıyordu. Pek yakında AB ve Avrupa Parlamentosu'ndan bir heyet'in Erbil'e varacağı ve benzer bir AB ofisinin burada açılacağı duyuruluyordu.

Yine yakında Kerkük petrolünün Hayfa limanına taşınması için ABD ile İsrail arasındaki görüşmelerin başlayacağı biliniyordu. Kısa bir süre önce Murat Karayılan El-Şark El-Avsat gazetesine verdiği demeçte PKK ile İsrail arasında işbirliğinin öneminden söz ediyor ve İsrail'in bölgesel Kürt davasına hep sahip çıktığını hatırlatıyordu. İsrail'in Irak ve Kuzey Irak'taki faaliyetleri ile ilgili olarak devletin arşivinde yeterince bilgi zaten bulunuyordu. Hâlâ ABD'ye inanıyor ve güveniyorsanız o zaman Kürt Federe Bölgesi'nin anayasasının giriş bölümünde hatırlatılan Sevr'in 100. yıldönümünü, yani 2020'deki Büyük Kürdistan'ın kuruluş dönemlerini, beklemeniz gerekiyordu

Unutmayalım ki; 3 aylığına Türkiye'ye gelen Çekiç Güç tam 12 yıl kalıyordu."38 (Ve Erbakan Hükümetinin siyasi manevraları sonucu, çaresiz gitmeye mecbur kalıyordu

ABD ve AB'yi güdümüne alan Siyonist merkezler bize açıkça şunları söylüyorlar; 'Türkiye'de ilk adımda federatif yapıyı hayata geçirip Güneydoğunuzu çözeceğiz, ardından Kuzey Irak'ta Kürt devletini kurup, güya Türkiye'nin himayesine vereceğiz. Bu arada Türk kamuoyunu yoğun psikolojik operasyonlarla uyuşturup, Güneydoğu'da federatif yapının ve Kuzey Irak'taki Kürdistan'ın Türkiye'nin ekonomik menfaatine uygun olacağı havasını estireceğiz.. "Barzani'nin Kürt devleti bir süre sonra Türkiye'ye iltihak edecek, "Kürdistan", ikinci yavru vatan! haline gelecek" havucunu yutmalısınız, Türkiye'yi zorla hizaya getireceğiz....

Ve her kim, adı; 'demokrasi gereği uyum paketi' gözükse fakat gerçekte BOP'un merkez projesi olan (Türkiye-İran-Suriye ve de Irak'tan parçalarla oluşturulacak) Büyük Kürt Devleti'ni oluşturma planımıza karşı çıkar, milli mücadele vermeye kalkarsa da derhal bu kişilere 'şahinler, faşistler, cuntacılar, paranoyak ve de komplocular hatta daha da yetmez ise çeteciler' suçlamalarının yapılmasıyla itibar infazına geçilecek. İtibar infazı da yetmez ise, milli projeleriyle, milli mücadeleleriyle projemizi yavaşlatmaya kalkanları bir biçimde etkisiz hale getirilecek. Edebiyatta, bilimde, medyada, iş dünyasında ve de siyasetteki milliler, şahinler en kısa zamanda tasfiye e-di-le-cek..."39

PKK Meclis'te de hâlâ konuşuyor

Gabar'da bir üsteğmen üç er şehit!.. Aynı gün... Çocuklarımızı kurşunlayanların uzantıları TBMM kürsüsünde Türk Milleti'ne meydan okuyorlar, Gabar'dakiler nasıl saldırıyorsa, TBMM'deki de kendi üzerine düşeni yapıyor!..

Çok rahatlar!..

O kadar ki, başlarındaki kişi bile artık tescil edilmiş bir PKK'lıdır!..

Tabii unutmamak gerekir ki; Seçimden hemen sonra "DTP'nin TBMM'ye girmesine" alkış tutan Güler Sabancı hanımefendi ve bir takım öteki TÜSİAD hanımefendi ile gene "DTP'nin Meclis'e girmesini " destekleyen eski MİT'çi Cevat Öniş adlı beyefendi gibiler de bu engin görüşleri için hürmet ve muhabbetle anılmalıdır!..

Artık at izi, it izi iyice birbirine geçmiş durumdadır ey ahali!..

Gene soralım..

Nusaybin neresi?..

Vatan toprağı... İşte bu vatan toprağında, bundan birkaç gün önce olan bitenler...

TBMM kürsüsünde "Vatanın bağımsızlığı ve bütünlüğü ile Atatürk ilkelerine sadık kalacaklarına namusları üzerine yemin eden" milletvekillerinin başında bulunduğu kalabalık gösteri yapıyor...

Apo posterleri ile...

Nerede hatırlayalım...

Mardin'in Nusaybin'inde!..

Bu güruhun başındakiler, kalabalığı Türk devleti ile milletine karşı azdırmak için konuşuyorlar...

İşte Urfa Milletvekili olan adamın söyledikleri... "Herkes aklını başına alsın. Bizler barış güvercinleriyiz. Ancak bizi boğazlamaya gelenlere karşı şahin oluruz..."

PKK'ya karşı çıkana "Şahin" kesilirmiş, aleni iç savaş çağrısı yapıyor ve ardından ekliyor, "Barış güverciniyiz haaa!.."

Barış güvercini vekil bey, İmralı'daki patronunu da, sırtındaki dokunulmazlık zırhının da güvencesi ile selamlayıp "3,5 milyon insanın önderi Abdullah Öcalan..." diye bağıyor..

Ve efendim; Bütün bunların ardından, çatışmada ölen militanlar için saygı duruşu yapıp ardından, oraya toplananlara, "Son bir kişi bile kalsak tüm şehitlerimize sahip çıkmaya söz veriyor musunuz?!" diye sorulup, Türk devletine karşı savaş yemini etmeleri sağlanıyor...

Bütün bu olan biten Kandil'de falan değil, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin bir şehrinde aleni gerçekleştiriliyor... Bu saldırıya, TBMM zırhlı İmralı uzantıları koruma çeperi geriyor... Polis müdahale edemiyor, dahası, bazı polis görevlileri, İmralı uzantısı vekillerce tartaklanıyor!..40

Siyasi irade ortada görünmüyor!

Hasan Ünal'ın dediği gibi:

DTP'nin son kongresinde aldığı kararlar sanki zorla kapatılmak istendiğini hatıra getiriyor. Bir yandan Barzani-Talabani ikilisi Irak'ın kuzeyinde Amerika ve İsrail'in desteğinde kukla bir devlet kuracak; öte yandan da AB reformları (!) vasıtasıyla Türkiye içerisinde bir Kürdistan eyaleti ortaya çıkacak. Bu ikisinin birleşmesinin çok uzun zaman almayacağı açık.

Türkiye'nin daha doğrusu AKP hükümetinin tehdit algılamasını bu çerçeveye üzerine inşa ettiğine dair pek bir işaret yok. Örneğin Barzani-Talabani ikilisinin kukla devlet kurma girişimini Türkiye'nin milli güvenliği ve ulusal bütünlüğü açısından temel tehdit olarak gördüğüne dair Başbakan Erdoğan'ın ağzından bugüne kadar bir şey çıkmadı.

Tam tersine Başbakan Erdoğan ve AKP politbürosu canhıraş bir çaba ile Türkiye'nin sınır ötesine operasyon(lar) yapmasına mani olmak veya yapılacaksa bile, bunun sadece PKK unsurlarıyla sınırlı kalmasını sağlamak için uğraşiyor. Çok sayıda şehit verip, halkın infiali yükseldiği zamanlarda sanki bir şeyler yapılacakmış gibi 'bıçak kemiğe dayandı' veya 'sabrımız kalmadı' gibi laflar eden Başbakan ve AKP politbürosu halkın infialinin azalmaya yüz tutması üzerine hemen bu işten çark ediyorlar.

Bir başkası da Amerika'nın bize istihbarat sağlaması meselesi. Sanki bizim istihbaratımız yokmuş da Amerika bize 'işte adamlar burada gelin, vurun' diyecek.

Oysa geçenlerde Kara Kuvvetleri komutanının da açıkça söylediği gibi Irak'ın hava sahasını son dört buçuk yıldır kontrol eden Amerika bizim teknik istihbarat imkânlarımızı yeterince kullanmamıza izin vermiyor. Keşif uçaklarımız sınırımızın ötesinde uçarak istihbarat toplayamıyor. Buna rağmen yeterli istihbarat topluyoruz. Bilhassa insani istihbarat konusunda hemen hemen hiç bir sıkıntı yok.

Mesele istihbarat eksikliği değil siyasi irade yokluğu. Hükümet ABD'nin artık iyice

Türkiye'nin aleyhine çalışan Ortadoğu politikalarına itiraz edemiyor. Hatta 'aman efendim, size daha fazla nasıl yardım edebiliriz' havasıyla gidip Bush'un karşısına oturuyor. O zaman da bizim sorunlarımız değil Bush'un bizden istedikleri masaya konuluyor.

Bush da açık açık Barzani-Talabani devletine ilişmememiz gerektiğini; ayrıca İran'ın bombalanmasına az kaldığını; bu bombalama işinde İran'a karşı Amerika'nın tam yanında olmamız lazım geldiğini anlatıyor. Bizimki de bunları marifet gibi getirip yavaş yavaş Türk halkına sunuyor. İşin özü budur. Baksanıza Başbakan Erdoğan 'sınır ötesi operasyon falan yok, PKK silah bıraksın ve gelip siyaset yapsın' anlamına gelen sözler sarf ediyor. Ne olacak silah bırakınca? Biz de genel af çıkartıp hepsini milli kahraman yapıp, ardından da Türkiye'nin nasıl ve ne zaman bölüneceğini mi görüşeceğiz?41

Tıpa tamamen şişenin içine kaçmış bulunuyor

Biz AKP iktidarının, siyonizm şişesinin, içine düşmemesi için çaba sarf ediyorduk.

Kamuoyumuz 1 Mart 2003 tezkeresinin reddi için, kan ter içinde haftalarca uğraşmıştı. O aşamada Sayın Gül ve Erdoğan ise tezkerenin kabul edilmesini, ilk etapta 62 bin ABD askeri getirilerek, bütün deniz, hava ve kara üslerimize konuşlandırılmasını istiyordu.

1 oy fark ile milletimizin ve TBMM'nin dediği oldu. Türkiye, ABD ve İsrail ikilisi ile birlikte Irak'a girmek gibi bir faciadan kurtuldu.

1 Mart tezkeresi reddedildiği için Sayın Gül üzüntüsünden ağlamış, Erdoğan ise son derece hayıflanmıştı.

Maalesef bugün şartlar değişti, tezkerenin reddedilmesine ağlayan Gül, Cumhurbaşkanı oldu, Erdoğan ise hâlâ başbakan.

Bu son pozisyonda ortaya siyonizmin politikalarına gözü kapalı evet diyecek bir siyasi

yapılanma çıktı.

Yani tıpa, tamamen siyonizm şişesinin içine düştü. Bundan sonra Şimon Peres ve Bush gibileri dış politikamızı diledikleri gibi yönlendirme imkânını elde edecek rahat bir ortam yakaladılar.

Başka delile ne hacet; bütün milletimizin canı, katil diye nefret ettiği Şimon Peres, elini kolunu sallaya sallaya Türkiye'ye geldi, millî mücadelenin karargâhı olan TBMM'de bütün dünyaya, kazanmış olduğu bu siyasi zaferi ilan etti.

Kanaatime göre AKP'nin şimdiki iktidarı, Demirel, Özal, Yılmaz ve Çiller hükümetlerinden çok daha fazla ABD'ye ve siyonizme bağımlı bir iktidar sayılır.

Çünkü, 22 Temmuz seçimlerinde AKP grubu büyük ölçüde değiştirildi. 200 ya da 250 eski milletvekili tasfiye edildi. Yani 1 Mart tezkeresinde siyonizme karşı direnen kadronun şimdi yerlerinde yeller esiyor.

Onun yerine Şimon Peres'i ayakta alkışlayan bir kadro gelmiştir.

Bu durum değişinceye kadar, Ortadoğu'da, Don Kişot misali Bush ile ŞansoPanso misali Şimon Peres'in borusu ötecektir.

Nitekim PKK ile mücadelede Bush'un dediği olmuş, Kuzey Irak'ta Türkiye'mizi bölme emeliyle kurulmuş olan ve ikinci İsrail olarak adlandırılan Barzani'ye, bir nevi yapay dokunulmazlık tanınmıştır.

Aklımıza gelen başımıza mı geliyor?

DTP'lilerin söylem ve eylemleri karşısında başlangıçta sessiz ve suskun kalan sistem nihayete harekete geçti!

Ve DTP hakkında kapatma davası açıldı!

Bir bakıma "DTP'liler muratlarına erdi" demek de mümkün!

Atılan bu adım yani partiyi kapatma davasının açılması DTP'nin çok arzuladığı bir gelişme gibi geldi bize!

Zira parti hakkında alınan bu kararın parti yönetiminde bir telaşa, bir endişeye yol açmadığına, aksine büyük bir sükûnetle karşılandığına hep beraber tanık olmadık mı?

Parti yönetimi gerekirse partilerini kendilerinin kapatacağını ve TBMM'yi terk edeceklerini açıklayarak sisteme karşı tavır koymayı sürdürüyorlar!

Yani başta AKP Genel Başkanı Erdoğan olmak üzere kimi çevrelerin taşıdığı endişeye(!) haklılık payı kazandırmaya çalışıyorlar!

"Dokunulmazlıklarını kaldırır, partilerini kapatırsak bunlar da dağa çıkar" gibi mantık var ya, bu mantığın ne kadar doğru ve ne kadar haklı olduğunu ispatlamak ister gibi bir halleri var!

Bu mantık doğru bir mantıksa, bu mantık haklı bir mantıksa dağda yaşamayı tercih edenlerden kurtulmanın en kestirme yolu olarak hepsine TBMM'nin yolunu açmak gerekecektir herhalde!

"Dokunulmazlıklarını kaldırırsak, partilerini kapatırsak dağa çıkarlar" mantığına hak

veriyorsak, dağdakilerden biran evvel kurtulmak için hepsini TBMM çatısı altında toplamanın da doğru bir mantık olduğunu kabul etmek zorunda kalmaz mıyız?

Bizim derdimiz TBMM çatısı altındakini küstürmemek ya da dağdakini Meclise sokarak gönlünü kazanmak değil!

Bizim derdimiz DTP'nin kapatılmasını sağlayarak gerek yurt içinde ve gerekse yurt dışında kopartılmak istenen vaveyla!

Yargıtay Başsavcısının attığı adım ile bu sürecin başlamış olduğunu düşünüyoruz!

Bundan sonra ki gelişmeleri de üç aşağı beş yukarı kestirebiliyoruz.

Kimi DTP'lilerin dokunulmazlıkları kaldırılacak!

Kimi DTP'liler ise bunu protesto ederek kendiliklerinden istifa edecekler!

Ve bir şekilde partinin kapatılması gündeme gelecek!

Ondan sonra ise yurt dışında ki çevreler devreye girecek!

Bu defa Refah Partisi davasında olduğu gibi yurt dışı çevrelerinin sistemden yana bir tavır alacağına hiç ihtimal vermiyoruz.

Yurt dışı çevrelerin bütün kurumları ile sisteme karşı duracaklarını ve DTP'nin yanında yer alacaklarını şimdiden söyleyebiliriz.

Çünkü yıllardır bugünlerin hazırlıklarını yaptıklarını biliyoruz!

Yurt dışı çevrelerin sistemi tamamen kendi istedikleri şekle sokuncaya kadar da bu tür baskılarını sürdüreceklerinden eminiz.

Yani daha tehlikeli gelişmelere hazırlıklı olmanın tam zamanıdır!42

38 04.12.2007 / Hüsnü Mahalli / Akşam

39 04.12.2007 / Güler Kömürcü / Akşam

40 14.11.2007 / Behiç Kılıç / Tercüman

41 20.11.2007 / Milli Gazete

42 18.11.2007 / Zeki Ceyhan / Milli Gazete